

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 20. 6. 2012, čj. 5646/12-1500-506476, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 4. 2015, čj. 15 Af 330/2012 - 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Finanční úřad v Litoměřicích jako správní orgán prvního stupně (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 11. 10. 2011 zastavil odvolací řízení proti rozhodnutí o přenesení nákladů řízení na daňový subjekt.

[2] Finanční ředitelství v Ústí nad Labem rozhodnutím ze dne 20. 6. 2012 zamítlo odvolání žalobce. Zdůvodnilo, že správce daně postupoval v souladu se zákonem, když zastavil řízení, neboť žalobce ani přes výzvu nedoplnil základní náležitosti odvolání.

[3] Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, které ve věci původně rozhodovalo, bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství, přičemž dle § 20 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb. platí, že jsou-li v rozhodnutích vydaných při správě daní uvedeny územní finanční orgány, zde Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, rozumí se jimi orgány finanční správy příslušné dle zákona č. 456/2011 Sb., v tomto případě tedy Odvolací finanční ředitelství. Za žalovaného bude dále v textu souhrnně označováno jak Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, tak i jeho kompetenční nástupce, Odvolací finanční ředitelství.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Krajský soud žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. První z žalobcových námitek, námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, shledal krajský soud nedůvodnou, neboť žalovaný dostatečně vypořádal obecné žalobní námítky žalobce. Dále žalobce namítal, že v důsledku úkonů státní moci nelze vymoci jeho nároky, které má i vůči státu, čímž mu stát znemožňuje, aby plnil své závazky. Krajský soud vyhodnotil pohledávky, na které žalobce poukazoval, jako eventuální soukromoprávní pohledávky žalobce za Českou

republikou. Takové pohledávky nelze považovat za přeplatek na dani, a nelze jimi tedy platit daň podle § 59 odst. 3 písm. e) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o správě daní“). Započtení soukromoprávní pohledávky nelze podřadit ani pod jiný zákonný způsob placení daně. Pokud žalobce neměl v důsledku zadržení vysokých částek možnost uhradit své daňové závazky, mohl požádat o posečkání daně, povolení splátek či prominutí daňového nedoplatku. Nedostatek finančních prostředků na straně žalobce není důvodem k prohlášení rozhodnutí o vyměření daně za nezákonná či protiústavní. Krajský soud se blíže nezabýval dalšími tvrzeními žalobce o porušení ústavních principů, neboť tato tvrzení neobsahovala projednatelné žalobní body. Žalobce převážně argumentoval skutečnostmi, které nesouvisely s posuzovanou věcí.

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou se domáhal zrušení napadeného rozsudku pro rozpor s právem Evropské unie (EU) a „porušení zásady legality zaručené čl. 49 Listiny základních práv EU“. Stěžovatel obecně uvedl, že se domáhá ústavně konformní ochrany práva na svobodu a lidskou důstojnost podle čl. 4 Ústavy a že napadené rozhodnutí je důsledkem výkonu státní moci České republiky, která mu státem organizovaným násilím upírá účinnou soudní ochranu jeho vlastnických práv. Krajský soud argumentoval judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž dle stěžovatele „protiústavním zákazem započtení neplatí v případě placení daní zásada legality“, jakož i princip „z bezprávní právo nevznikne.“ Státní moc může občany podle této aplikace „zákonnosti“ majetkově likvidovat vymáháním daní a poplatků a neposkytnout jim soudní ochranu jejich majetku. Stěžovatel dále uvedl, že všechny členské státy jsou povinny zajistit každému občanovi EU zvláštní postavení a zvláštní ochranu jeho práv, což znamená přednostní aplikaci práva unie tam, kde vnitrostátní právo odporuje zásadám práva EU, a že jeho základní práva jsou ohrožena politickým pronásledováním. Upozornil též na to, že Česká strana sociálně demokratická (dále jen „ČSSD“) zasahuje do nezávislosti soudů a že instituty daňového řádu nelze v právním státě zneužívat k zastírání trestní odpovědnosti vládní politické strany. Stěžovatel na závěr uvedl, že kasační stížnost ještě doplní o podrobné odůvodnění.

[6] Takto formulovaná kasační stížnost nebyla věcně projednatelná, neboť v rozporu s § 106 odst. 1 s. ř. s. neobsahovala žádný konkrétně vymezený důvod, pro který stěžovatel napadl rozhodnutí krajského soudu. Usnesením ze dne 4. 6. 2015, čj. 8 Afs 65/2015 - 14, Nejvyšší správní soud vyzval stěžovatele k odstranění této vady ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení a poučil jej, že pokud vady kasační stížnosti neodstraní a v řízení nebude možné pro tento nedostatek pokračovat, soud kasační stížnost odmítne. Usnesení bylo stěžovateli doručeno 10. 6. 2015.

[7] Dne 10. 7. 2015 stěžovatel doručil Nejvyššímu správnímu soudu odůvodnění kasační stížnosti, v němž uvedl, že rozsudek krajského soudu „zapadá do celé škály politického pronásledování žalobce prostředky trestní i mimotrestní represe utajeně prováděné protiústavním zneužíváním státní moci ke krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení s žalobcem v politickém zájmu vládní ČSSD“. Stěžovatel obsáhle vylíčil vztah mezi totalitou, právním pozitivismem a přirozeným právem, namítl porušení řady ústavních principů v řízení před krajským soudem (nevymezil však, jak konkrétně se krajský soud těchto porušení dopustil), poukázal na preambuli Ústavy a závazky České republiky plynoucí z práva EU, podle nichž má jako občan EU právo na zvláštní postavení a zvláštní ochranu svých práv. Krajský soud podle něj porušil zásadu panství práva, neboť nechránil stěžovatelova majetková práva. Stěžovatel upozornil na nepravomocný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 11. 2004, čj. 24 C 265/2000 - 95, kterým soud uložil ČSSD povinnost zaplatit částku přesahující 18 milionů Kč. Tento rozsudek je dosud nepravomocný, aby mohli být věřitelé ČSSD vydírání. Orgány České republiky stěžovatele psychicky trýzní mimo jiné daňovou represí; stěžovatel je odkázán pouze na exekučně nepostihnutelnou část svého

starobního důchodu. Dle tvrzení stěžovatele se jedná o zneužití státní moci v politickém zájmu ČSSD. Stěžovatel dále poukázal na dosud nevyšetřenou vraždu slovenského advokáta JUDr. E. V., na mezinárodní zákaz mučení a nelidského zacházení a na to, že zločiny proti lidskosti jsou nepromlčitelné.

[8] Jak je patrné ze shora uvedeného, stěžovatel i v následném podání setrval výhradně na obecných proklamacích a nevymezil konkrétní a věcně projednatelné důvody, pro které napadal rozsudek krajského soudu. Protože nebylo možné pro tento nedostatek pokračovat v řízení, Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost za použití § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[9] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel nebyl v řízení zastoupen advokátem; ustanovení zástupce však ani nepožadoval. Zastoupení advokátem nebylo v případě stěžovatele nezbytné, neboť jako bývalý advokát má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (srov. § 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. října 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu